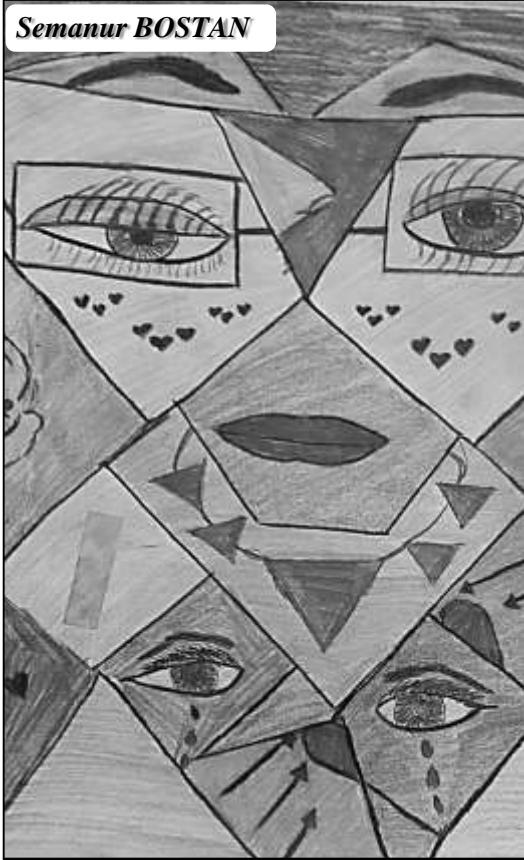

Yeşil VADİ

Kültür – Sanat - Edebiyat

Semanur BOSTAN

Sümeyye BOSTAN SU VARSA HAYAT VAR

İlkbahar bitmiş, mahzun bir çocuk gibi geride kalmıştı. Yaz ayının sıcak günlerinin davetiyle, kavurucu günlere adım atmıştı. Dağların ardından çıkan güneş ve sıcaklığı görün gelen leylekler içimizi ısıtmıştı. Karşıya bakınca yemyeşil bir orman...

Gerçekten orman deyince şırl şırl akan dereler, ışıltılı kaynayan pınarlar, burcu burcu kokan çiçekler ve ormanı şenlendirecek kuşlar düşer hayalimizdeki aynamıza. Bu söylediklerimin tek bir kaynağı vardır. Hayatın en önemli kaynağı: Su!

Ruhumuz pınar başında bırakır kendini. Hislerimizi ortaya çıkarır o akan suyun sesi. Su kimi zaman susuzluğumuzu giderir, rahatlatır; kimi zaman ise anlattığımız derdin ortağı olur.

Su gelecek için çok önemlidir. Bir nevi geleceğin anahtarıdır. Bir yerde su varsa orada hayat var demektir. Bize hayat veren suyumuz her geçen gün dikkatsizliğimiz ve üşengeçliğimizden dolayı azalmaktadır. Açık sözlü olmak gerekirse eskiden kana kana içtiğimiz sularımızın etrafı da tamamen ormandı. Her geçen gün yaşadığımız çevre adeta bir beton ormanına dönüyor. Gün geçtikçe orman bizden uzaklaşıyor. Beraberinde suları da götürüyor. Böyle giderse geleceğe bırakabileceğimiz güzellik kalmayacak. Gelecek nesiller bunun cezasını çekiyor olacak.

Köyümüzün pınarı kuruyor. Tarla veya bahçesi olanlar zorlukla, susuzlukla mücadele ediyorlar. Hayvanlarını sulayamayan kardeşlerim bunun cefasını çekiyor.

Dünya değişiyor, yaşam biçimlerimiz de değişiyor. Şimdi kör karanlıktaki kör kuyuların en dibinde kalmış insanlarız. Parçalanmış umutlarımız kaldı geriye, toparlanamayacak kadar ufak umutlar... Her saniye boşa akan tonlarca su geleceğimizi de beraberinde götürüyor. Susuz ve kıtlıkla kaplı bir gelecek çok da uzak değil bize. Bu yüzden üşenmesin artık o eller, boşa akmasın içinde hayatı gizleyen sular...

Şeyma BOSTAN KARA SEVDA

Sevdiğini bırakmak istemeyen,
Bir genç ki bilinmeyen;
Hayatını adanmış sevdiğine,
Nasıl şaşmaz ki,
Onca zorluklara göğüs gerdiğine?

Yalan bir yaşamdır bu
Gerçeği bilinmeyen.
Sevdiğini eller aldı ama,
Sevmeye devam eden.

O genç ki ne genç!...
Sırlıklam aşık gönül verdiğine;
İslanmayan bir aşk bu,
Sonu, ötesi görülemeyen...

Kara sevdası
Sönmüyor sönmeyecek;
Alevlendi dünyası,
Onu bir tek sevdası söndürecek.

Yaşamın zorluklarına dahi,
Kol kanat gerip ilerleyen,
Var ki öyle bir genç,
Hiç tanınamışsınızdır böyle bir fert.

İşte sevgi böyledir,
Onca zorluklara rağmen,
O kadar yol kat eden,
Kişiler vardır ki;
Tam da yüreğinden seven...

Sudenur TEMEL MERAK

Merak edin; çünkü merak ettikçe ufkunuz açılacak ve yollar açacaksınız. Bu yolda başarısız olursanız denemekten vazgeçmeyeceksiniz. Şunu unutmayın: Başarılı olamayanlar hiç denemeyenlerdir. Siz asla onlardan olmayın. Yola girmeden yolu geçemezsiniz. Hatırınıza getirin; şu ufak hayatta siz kimsiniz ve nesiniz?

İki günlük dünyada canınızı sıkmayın. Dostlarınız olsun ve onlarla sırlarınızı paylaşın. Sevin onları... Onların acılarına, dertlerine ortak olun. Hani bir söz vardır ya; "Ne kadar çok severseniz, o kadar çok sevilirsiniz." Siz severseniz onlar da sizi sever. Onlarla dertlerinizi paylaştıkça hafifler acılarımız. Acılarınız hafifledikçe bedeniniz de hafifler, rahatlırsınız.

Keşkeler olmasın hayatınızda. Ama şunu da unutmayın: Birisi hata yaptığında affetmeyi de bilin. Yüreğinize fazla ağırlık koymayın...

Sima SARIKAYA GÜÇLÜ OLAN SENSİN

İnsan hayatta ne kadar zorluk çeker? Bir insan ne kadar zorlanırsa zorlansın nasıl tebessüm etmeyi başarır? Onu hayata bağlayan şey nedir?

İnsan ne kadar yorulsa, tükense, bitse de ayakta durur; çünkü insanoğlu güçlüdür. Ayakta durmasını sağlayan güç, kudret sevdikleridir. Tam düşecekken ellerinden tutan birisi vardır. "Bu kadar çabuk pes etme. Sen güçlüsün." diyerek seni motive edecek birisi vardır.

Peki ya yoksa?! Hayatta hiç kimsen yoksa o zaman ne yapacaksın? Yaşamak için nedenin ne olacak?

İşte o zaman da kendin için yaşayacaksın. Kendi gücünü bulup kendin için var olacaksın. Gücünün kaynağı yine sen olacaksın, kendini motive edeceksin. Bunu başaracaksın. Başaramıyorsan çalışacaksın, başarmayı öğreneceksin!

Unutma; hayatta imkansız diye bir şey yoktur. Sen hayatın üstüne üstüne gideceksin! İmkansızlıkları sen mümkün kılacaksın.

Mina DENİZ
ELİF'İN RÜYASI

Günlerden cumartesiydi ve sabah olmak üzereydi. Güneş saklandığı yerden çıkıyor ve etrafa gülümsüyordu. Elif, uykusundan uyanmıştı ama gözleri kapalıydı. Kendini bir kelebek gibi hissediyordu; hafif, narin ve eşsiz... Sonra kuşların ona seslendiğini duydu. Yatağından çıkmak istemiyordu. O da ne?! Başında biri sanki yalvarırcasına kalkmasını istiyordu. Elif gözünü açtığı anda başında bir kuş, bir kedi ve bir köpek gördü. Bağırdı ama sesi çıkmadı. Sanki sesi kısılmıştı. Köpek Elif'e:

-Lütfen sakın ol! Biz senden yardım istemeye geldik, dedi.

Elif, kocaman yeşil gözlerini dikmiş, şaşkın şaşkın köpeğe bakıyordu. Hayatında ilk defa konuşan bir köpek görmüştü. Gerçi hayatta kaç kişi hayvanların konuştuğunu duymuştu? Hiç! Onlar sadece masalarda, fabllarda olurdu. Elif köpeği süzmeye başladı. Köpeğin kocaman gözleri, bal sarısı renkte tüyleri, bu tüylerin üzerinde

kahverengi benekler ve bir de büyük burnu vardı. Bakışlar kediye döndü. Kedinin ise adeta bir pamuk topluluğunu andıran ve yumuşacık gözükten beyaz tüyleri, yüzünü süsleyen uzun, ince bıyıkları vardı. Kuş ise denizi andıran mavi tüyleri ve ufacık görüntüsüyle bir oyuncak gibiydi. Elif kekeleyerek:

-Ne...Ne...Ya...Yardı mı, dedi. Konuşmasına sevindi.

Köpek:

-Ah, yardım edeceğimi biliyordum. Ben Benekli, bu kedi Kartopu, kuş ise Maviş, diyerek kendini ve arkadaşlarını tanıttı. "Ben de Elif." diyerek Elif de kendisini tanıttı. Benekli konuyu fazla uzatmayarak:

-Elif ilk isteğimiz bizimle gelmen, dedi. Elif diğer isteği sorunca "Gittiğimiz yerde söyleyeceğiz." dedi. Elif ve diğerleri bir ormana geldiler. Benekli söze başladı:

-Elifçiğim burası bizim evimiz. Gerçi eskiden öyleydi ama şimdi yok olmak üzere, dedi. Bunu duyan Elif dehşete düştü:

-Nasıl? Niye yok olmak üzere? Kartopu:

-Çünkü derelerimiz kurudu. Derelerimiz kuruyunca ağaçlar ve bitkiler çürüdü. Bitkiler kuruyunca meyve ve sebzelerimiz de kurumuş oldu.

Elif çok üzülmüştü. Bu kez Maviş anlatmaya başladı:

-Bununla da kalmıyor. Ağaçlar kuruyunca heyelan gerçekleşti, evlerimiz yıkıldı. Bir de bu yetmezmiş gibi açlık ve susuzluk başladı. Orman, orman değil artık. Birkaç ağaç ayakta ama zamanla onlar da kuruyacak. Elif giderek daha çok üzülüyordu. Peki niye Elif'in yanına geldiler? Niye başkası değil de o? Bunu sorduğunda hayvanlar cevapladı:

-Çünkü senin baban ve annen öğretmen. Bir de yakınlarımızdan biri Orman Genel Müdürlüğünde çalışıyor. Eğer onlara bu durumu anlattırsan bizlere çare bulabilirler. Elif bunun üzerine:

-Olur ama siz beni nereden biliyorsunuz, diye sordu. Maviş:

-Aylardır seni takip ediyoruz. Hem senin de doğaya karşı bir ilgin var, dedi. Elif bunu doğruladı. Sonra birden "Eliif!" diye bir ses duydu. Aahh bu annesinin sesi; ama nasıl olur? Elif sonradan anladı. Az önceki olaylar sadece bir rüyaydı; rüya olmasına rağmen Elif bir ders çıkarttı. Bu rüyayı annesine anlattı. Babasına da anlattığında babası:

-Eee ne bekliyoruz? Bizi bekleyen bir sürü ağaç, bitki ve hayvan var, dedi.

Elif babasının boynuna sarılıp babasını öptü. Annesi Meryem Hanım ve babası Serkan Bey bu konu hakkında öğrencileriyle konuştu. Bu konuda bilgilendirici afişler hazırlanıp dağıtıldı. Orman Genel Müdürlüğü bütün ormanları gezip dolaştı. Kurumuş bitki ve ağaçlara su verdiler. Nehir ve dereler için çözüm buldular. Elif bir vakıf kurmayı teklif etti. Babası Serkan Bey:

-Kızım bu çok güzel bir fikir. Fakat bunun yerine var olan vakıflara para yardımı yaparız, dedi.

Böylece pek çok sorun çözülmüş oldu.

Semra GÜLDİKEN
BÜYÜK ŞAİR

Merak etme büyük şair,
Yaktığın ateş hiç sönmedi.
Tarihe kazıdığın destan türküsü,
Dilimizden hiç düşmedi.

Merak etme büyük şair,
Gençlik ayak izlerinin ardında,
Unutulmaz nağmelerin
Hala kulaklarımızda.

Merak etme büyük şair,
Senin şiirlerinle beslenir Türkiye,
İlham kaynağı olur onca Türk'e,
Şiirlerin taht kurar bu millete.

Göklerde dalgalanan bayrak uğruna
Şehit kanıyla sulanan bu toprağa
Canı uğruna sahip çıkacak bir gençlik,
Bir gençlik yetiyor.

Defne SARIKAYA
ÖNEMLİ OLAN

İnsanlar günlük ya da deneme yazarken nasıl dökülür düşünceleri kağıda bilir misiniz? Kimine göre duygusal bir şarkı, kimine göre sevdikleriyle geçirdiği anları hayal etmek... Ben de öyle yapıyorum. Yazı yazmaktan çok hoşlanıyorum. Belki insanlara göre benim yazdıklarım değersiz, bir şeye benzemeyen, ucuz yazılardır. Yazı yazmak sadece okuma yazma bilip de kağıda yazmak değildir.

Önemli olan, o anki duygularını sayfalara dökülebilmektir. Her insanın yapamayacağı bir şey değil bu, Ama herkesin yapabileceği bir şey de değildir. Eğer yazı yazmak istiyorsanız önce kendinize sormanız lazım: "Ben nasıl bir insanım, neler yapmaktan hoşlanırım? Duygusal mıyım yoksa ciddi ve acımasız, gülmekten ve ağlamaktan uzak bir insan mıyım?"

Bence insan ciddiyetten birazcık uzaklaşmalıdır. Önemli olan şey, ciddi kıyafeti, çatık kaşları, samimiyetsiz ve soğuk halleri değildir. Mühim olan bir an olsun ciddiyetten uzak durup karşısındaki kişiyi gülümsetebilmektir. Onun sertliğini değil de sıcaklığını kazanmaktır. Onu hoş sohbetle huzurlu hale getirmektir. En büyük dostlukların, en büyük gülüşlerin altında yatan sihir budur.

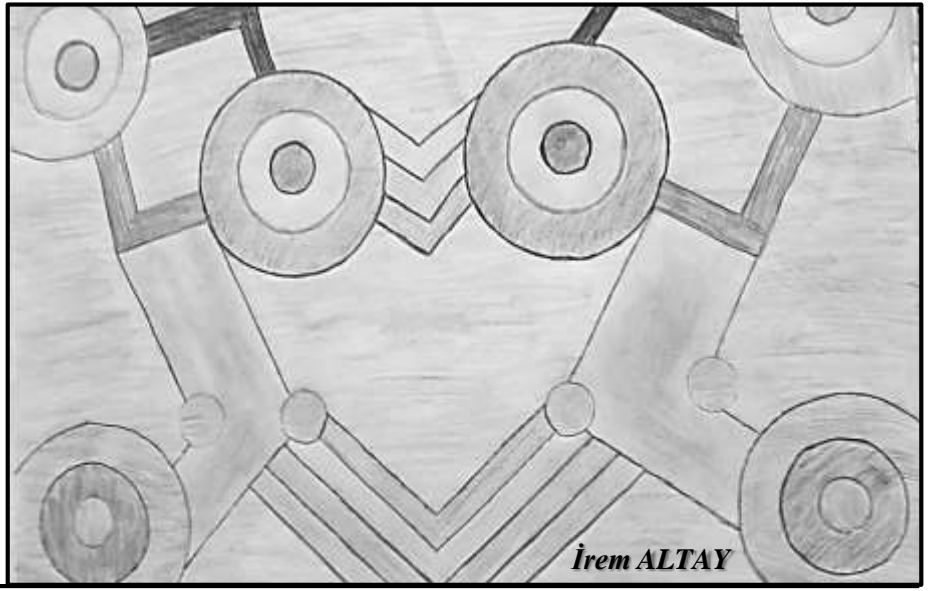
Her insanın içinde bir çocuk yatar. İçimizdeki çalgın çocuğa kulak vermeliyiz. İnsanların yüzünü daha çok güldürmeliyiz. Bahsettiğim gibi yaparsak denemelerimizde, şiirlerimizde de o büyüğü yakalarız.

Emine ÇAKIR
DÜŞÜN

Bazen gözlerimi kapatıp başka bir ülkeye gittiğimi düşünüyorum. Bir arkadaş bile bulamazken kendimi boşlukta gibi hissediyorum. Hiç kimsenin benimle aynı dili konuşmadığını ve ben onlara farklı bir dil ile yaklaşınca kaçıp gittiklerini düşünüyorum.

Dehşete kapılıp zihnimde hemen devasa bir kütüphane hayal ediyorum. Hiç düşünmeden oraya pat diye dalıveriyorum. Hemen bir Türk yazarının eserini bulup onu okumaya başlıyorum. Hiç farkında olmadan rahatlıyorum tüm benliğimle.

Herkes kitap okumak yararlı diyor. Evet haklılar; onlar bizim hem gerçek dostumuz. Bazen annemiz,bazen de kız kardeşimiz...

Esra ÇEMEN
YALNIZ KALMASINLAR

Bağımsız olmak özgürlüğün kanıtıdır. Bazı şeylere bağımlı değil, bağlı olmalıyız. Mesela suya, doğaya, insana... Bunlar sana ne hissettirir? Kendini nerede ve nasıl görmeni sağlar? On yıl sonra kendini nasıl buluyorsun?

Genelde insanlar doktor, hakim, polis olmak ister. Cankurtaran olmak isteyen de vardır, canını kurtaranın olmasını isteyen de... Yol gösteren mi olmak istersin, yol gösterenin olmasını mı istersin? Bağımsız bir hayat mıdır sürdürmek istediğin, bağımlı bir hayatın gölgesi mi?

Bazı umutlar yeşerirken korkular da beraberinde gelir. Bu umutları yeşertmek ve korkularımızdan kurtulmak için bağımsız olmalıyız. Her türlü kötü alışkanlığa "Bir kereden bir şey olmaz." deyip de asla başlamamalıyız. Yoksa kendimizi ucu bucağı görünmeyen bir kuyuda buluruz.

Çevremizde bu durumda olan birçok genç var. Kimse isteyerek kendi canına kıymayı istemez. Onları kırmadan hayatın içine, yaşamın özüne çekmeliyiz. Sevincini,hüznünü paylaşmalı; onlarla empati kurmalıyız.

Hasibe ÇAKIR
KÖTÜ GÜNLER

Yine gökyüzü
Siyah,
Yine insanların ellerinde
Silah.

Çocukların ağzı bantlı,
Gözleri yaşlı,
Feryat eden anneler,
Acımasızca gülen gafiller.

Kefensizce gömülen
Şehitler,
Gururla gidecekler.
Cennet onları bekler.

Elif ÇAKIR
HER KİTAP BİR SERÜVENDİR

Günlük hayatımızda pek kitap okumuyoruz. İnsanların ellerinde artık kitap değil de akıllı telefonlar görüyorum. Çok yazık; kitapları çok seven ben, başkalarının da en az benim kadar sevmesini dilerdim. Kitaplar yalnızlığımı dolduruyor. Onların yokluğunda kocaman bir kütüphane hayal ediyorum.

Kitap okumak hayal gücünü geliştirir. Ben kitap okuduğumda hayal gücüm canlanıp, ufkum genişliyor. Dostum olmadığı zamanlar onlarla eğleniyorum.Bana bir kardeş,yoldaş oluveriyor kitaplarım.Onlarla türlü türlü maceralara atılıyorum.

Kitapların içine girip özgürce uçuyorum. Yazılar,sayfalar ebedi olsun istiyorum. Onlarla aydınlanıyorum; çünkü her biri güneş kadar parlak. Kitapların kapağı başka diyarlara açılan kapılar gibidir. İçindeki heyecanı, korkuyu, üzüntüyü onlarla birlikte hissediyorum.Onların sayesinde birçok konuda bilgi sahibi oluyorum.

Hele ki kitaptaki kahramanların yerine kendimi koyduğum zaman muhteşem bir serüvenin içine giriveriyorum. Bazen bir prenses, bazen bir denizci ya da peri kızı oluveriyorum. Dans edip şarkı söylüyorum. Farklı diyarlara gidip oraları geziyorum. Dışındaki dünyanın sınırlarını aşıp içimdeki dünyanın sınırsızlığına yolculuk ediyorum.

Şeyda ERKOÇ
YALNIZLIĞIN DOSTU

Yalnızlığın yerini sadece kitap tutabilir. Farz edelim ki çok yalnızım;bir açmışım ki gözlerimi, bir tek ben varım. Ne bir dostum ne de bir arkadaşım var. Çaresizce ağlamaya başladığımda elimden kitap tuttu.

İnsanlar ölümlü, insanlar fani ;fakat kitaplar ölümsüzdür. Bizler bu dünyada gelip geçiciyiz. Peki ya kitaplar öyle midir? İnsanlar yüzüstü bırakıp giderler; kitaplar bizi bırakmak yerine daha da sıkı sarılırlar. Kitaplar yalan değildir, en gerçek dostumuzdur bu dünyada.

Okumaya başladığım anda kendimi sürükleyici bir maceranın içinde bulurum. En güzel macera kitaplarda bulunur. Kitaplar yatağımız, yorganımız;hatta sığınacak evimiz gibidir. Yalnızken içindeki maceraya tutkuyla bağlanırım. İçindeki kahramanlar benim en yakın dostum olur. Benim için kitapsız bir dünya, tatsız tuzsuz bir çorba gibidir.

Okumak, insanın en büyük hazinesidir, bin altına değişilmez. Altın seni aydınlatır mı, yeter mi gücü buna? Ama kitap güneşmişçesine aydınlatır karanlıkları. Kitabı okurken kendimi aydınlık bir yolda yürürken görürüm. Benim için daha önce de olduğu gibi yalnızlıkta sarılacağım ilk şey "kitap"tır.

Bana göre kitap okumayanlar, zevksiz ve duygusuzdur. Kitap okuyanlar ise dört gözle büyük pencereden bakmış gibidir. Benim gözümde her kitap, okuyan için en değerli öğretmendir.

KUTUP AYISIYLA RÖPORTAJ

Mine MUTLU: Bana kendini tanıtır mısın?

Bobo : Tabii ki . Ben bir kutup ayısıyım. Adım Bobo. Bir arkadaşım var; o da bir boz ayıdır. Bizim arkadaşlığımıza bakıp da aynı yerde yaşayan hayvanlar olduğumuzu düşünmeyin ha! Arkadaşım boz ayı ormanda yaşar. Ben ise kar ve soğğun olduğu yerlerde, kutuplarda yaşarım.

M.M. : Peki senin ve arkadaşın boz ayının başka özellikleri, alışkanlıkları var mıdır?

Bobo :Olmaz olur mu hiç! Ben burada kutuplarda balıklarla beslenirim. Arkadaşım ise balı çok sever. Ormanda çeşitlilik de çok tabii. Arkadaşım bu konuda benden daha şanslıdır.

M.M. : Duyduğuma göre buzullar her geçen gün erimekteymiş. Orada yaşayanlar olarak siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bobo :Ah ah hiç sorma, biz çok dertliyiz bu konuda.Buzullar benim evim barkımdır. Evim barkım eriyor, ben çok üzülüyorum haliyle; ama elimden de bir şey gelmiyor.

M.M. : Ayy sanırım ben üşümeye başladım. Buz gibi burası.Röportajımızı burada sonlandırıyoruz. Cevapların için çok teşekkür ederiz Bobo. Çok keyifli bir röportajdı.

Bobo : Ben teşekkür ederim. Benim için de çok eğlenceli oldu.

Ülkü Ece ÇAKIR
KADINA ŞİDDET

Süreyya BOSTAN

UMUDUN KUŞU

Bir geveze kuş vardır, konuşur durur yüreğimde,
Susar mı sanıyorsun bu kuş içimde?
Umudum kalbimde susmayan bir geveze,
Bazen bulurum kendimi dalgalanmayan bir denizin içinde.

Dertleşirim kendi kendime içimdeki gevezeyle,
Ben konuşurum, o da başlar dinlemeye;
Ferahlarım bir güzel dertleşince,
Bazen de yürürüm sonsuz hüznün derinliğine.

Benim derdimi dinleyecek kimse yok deme,
Var içinde konuşur durur bir geveze,
O dinler seni mutluluktan kedere,
Umudun olsun o kuş içinde.

O kuş senin arkadaşın kalbinde,
Hepsini anlat üzüntüden sevince,
Hüzne kalbinin kapısını açma,
Anlat derdini, dinlesin içindeki o küçük serçe...

Hasret SARIKAYA

İSTEYİP DE ANLATAMADIKLARIM

Neden bilmiyorum; insanlar hayatını yaşayıp gidiyor da neden kimse sormuyor bir derdin var mı diye?...Bazı insanlar olur, anlatmak istediğin önemli şeyler olur; mutluluğunu,hüznünü onunla da paylaşmak istersin.

Çok mutlu olursun; fakat onun çok üzgün olduğu bir andır. Onu kırmak istemeyip anlatmazsın. Yahut onun çok mutlu olduğu bir andır, kendi sıkıntılarını anlatıp onu boğmak istemezsin. Her insanın vardır; isteyip de anlatamadıkları... Benim size bir önerim var galiba: Bir çiçek dikin saksıya,onu büyütün. Sabırla,sevgiyle... Büyütüp yeşertin ve kendinizle gurur duyun! Çiçeğinize içinizden geçen ismi verin. Onunla uzun uzun konuşun,dertleşin. Anlatamadıklarımızı, söyleyemediklerinizi,başkasıyla paylaşmaktan utandığınız şeyleri anlatın. Dökün içinizdekileri. Hatta içinizde biriken gözyaşlarını çiçeğinizle birlikte aktın. Konuşamıyor ya da insan değil demeyin. Siz sadece dertleşin. İnanın o önem vermediğiniz çiçek bir günden sonra sizin en yakın arkadaşınız, kardeşiniz, yoldaşınız olacaktır.

Her insanın olduğu gibi benim de anlatamadıklarım var. Bir çiçeğim yok belki ama pencereden dışarı başımı uzattığımda şırl şırl akan dereyi dinleyip ona dertlerimi anlatırım ben de. Anlayacağımız; benim en yakın dostum, kardeşim, yol göstericim de dereler, sular... Derenin o duru güzelliğine bırakıveririm içimdeki tüm hüznü, kederi...

Hayal GÜLDİKEN

İYİ Kİ KÖY ÇOCUĞUYUM

Ben köy çocuğuyum. Küçüklüğümden beri çoğu kişinin sahip olmadığı, o temiz havayı akciğerlerine çekenlerden birisiyim. Yeşilliğin kollarında, sessizlikle baş başayım. Çoğu kişinin sahip olmadığı şey sizi özel kılmaz mı? Düşünüyorum da ne kadar şanslıyım.

Bu özelliğimi kaybedersem ne yaparım bilmiyorum. Bu duyguları hiç tatmamış çocuklar var. Belki sessizlik ne bilmiyorlar. Belki de o eşsiz manzarayla tanışmadılar daha. Rahatça koşup oynamanın ne demek olduğunu biliyorlar mıdır? Yıldızları tüm parlaklığıyla görebilmişler midir? Yani açıkça özgürleşmeyi tanımlayabilirler mi? Bence tanımlayamazlar.

İçinden çıkılmadık dipsiz bir kuyunun içinde güneşten yoksun yaşayan, kalabalık caddelerin içinde sıkışıp kalan o çocuğun bunu tanımlayabilmesi pek de mümkün değil. Ne kadar acı... Bunları düşündükçe iyi ki köy çocuğuyum diyorum kendi kendime.

Kötülükle, çirkinlikle geç tanışmışım; iyi ki bu hayatı şimdiye kadar toz pembe görmüşüm.

Ve bu topraklarda iyi ki ben ben olmuşum...

İMTİYAZ SAHİBİ

Ayhan HANÇER

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Rumeysa ERYILDIZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Rumeysa ERYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Nur YÜKSEL

YAYIN KURULU

İbrahim YAHŞİ

Nur YÜKSEL

OKUL ADRES TELEFON

KIŞLACIK İLKÖĞRETİM KURUMLARI

KIŞLACIK KÖYÜ Çubuk/ANKARA

0312 833 23 99